

af den ærede Ordfører Udviklede ikke stemmer godt med Lovens hele øvrige Bygning, men jeg skal imidlertid erkende, at det har sin Bønskelighed at undgaae det.

Ordføeren: Den ærede Minister er altsaa enig i, at den Ret, der strax skulde indtræde, til at turde benytte Kone, Børn og Haandlangere og een Dreng, ikke blot gjælder om dem, der have en lovhjemlet Afgang, altsaa Frimestere, Spindrullerede og nogle Andre; men ogsaa gjælder den hele Klasse Rætingsbrugere, som drive Ræting efter Bevilling.

Indenrigsministeren: Deri er jeg aldeles enig.

Da ellers Ingen ønskede at ytre sig, gik man over til Afstemning.

Udvalgets Forslag til § 66:

§ 66. affattes saaledes:

Med de i §§ 87 til 92 hjemlede, midlertidige Undtagelser skal det staae Enhver, som i Overensstemmelse med nærværende Lov erhverver Borgerkab eller Rætingsbeviis paa et Rætingsbrug, frit for dertil at benytte, hvad Medhjælp han vil. Dog skulde (med Undtagelse af det i § 9 ommeldte Tilfælde) de Rætingsbrugere, som i saa Henseende ikke alt ere i Besiddelse af en større Ret, strax dertil kunne benytte Medhjælp, foruden af deres Hustru og Børn, af Haandlangere til saadant Arbejde, hvortil ingen Haandværkskundskab udfordres, ligesom de kunne have een Dreng ad Gangen til Hjælp og Oplærelse i deres Rætingsbrug.

vedtoges eenstemmig med 36 Stemmer.

Herved bortfaldt Lovforslagets § 66.

Formanden: Jeg skal derefter sætte det fette Afstnit under Forhandling, som omfatter Lovforslagets Paragrafer 70—73 incl. Der er ikke dertil fillset noget Ændringsforslag. Jeg skal indskrænke mig til at lade § 70 afstemme, saafremt Ingen forlanger Afstemning over nogen af de andre Paragrafer.

Ordføeren: Det vil ikke være undgaaet det ærede Things Opmærksomhed, at Udvalget har søgt at godtgjøre, at den nu bestaaende Bygningsafgift paa Landet er overmaade mislig, og at Misligheden vil være i samme Grad, som denne Afgifts Anvendelse udvides. Udvalget har tillige gjort Rede for, hvorfor det ikke har voyet at foreslaae en Forandring i saa Henseende, da det maa erkende, at det er den eneste practiske Maade at tilveiebringe det paa, der maa betragtes som et retfærdigt Krav, at Arbejdsvilkaarene stilles lige for Kjøbstads- og Landhaandværkerne. Udvalget har imidlertid ikke kunnet tilbageholde Udtalelsen af den Overbeviisning, at man umulig vil kunne blive staaende ved en real Afgift, der har sin Grund i en tilfældig personlig Oualifikation hos den øieblikkelige Beboer og skal flytte med denne, men at man vil blive drevet til enten at affaase al Bygningsafgift og indføre en Patentafgift eller, hvad jeg anseer for rettere, at gjøre Bygningsafgiften gjældende paa Landet. Det er ikke Rigsdagens Pligt at give Anviisning paa forøgede Statter, men, hvis Nødvendigheden skulde indtræde, anseer jeg det for retfærdigere istædetfor at forøge Hartkornafgiften, der som Statf afgift maa betragtes efter de nuværende Forhold at være for lille, hellere at tage en Bygningsafgift paa Landet, hvilket jo i Realiteten vil være det samme, men som vil have den store finantstille Fordeel, at Skatten derefter bedre vil kunne ramme den øfkelige Statteevne, da det altid bør antages, at den store Udvikling med Hensyn til Bygninger paa det samme Jordareal med det samme Hartkorn vil repræsentere en tilsvarende større Formuenhed hos de Bedkommende og i alt Fald være et Tegni paa en bedre Statteevne. Det skulde være mig kjært, om den ærede Minister vilde finde sig foranlediget til at udtale sig om, hvorvidt vor Fortolkning af § 72 er rigtig, da der er flere Punkter, som Udvalget først er kommet paa det Næne med ved en nærmere Granskning, som maa ske ikke Enhver er oplagt til at foretage.

Indenrigsministeren: Den ærede Ordførers sidste Opfordring foranlediger mig til at udtale, at jeg ikke skønner rettere, end